

„Maradj velünk...”

Biztosan te is örülnél, ha életed nehéz szakaszaiban melléd szegődne Jézus. Az emmauszi tanítványoknak jó volt a velük ballagó, először idegennek tűnő férfi beszédét, magyarázatait hallgatni. A kedves ismeretlen vándor próbálta rávezetni őket az ószövetségi prófécia és a jelen történéseinek összefüggéseire. De nem ismerték fel. Valami megakadályozta őket abban, hogy ráismerjenek.

Jézus megígérte, hogy velünk van minden nap, amíg világ a világ. Tehát ott van melletted, minden helyzetben. Akkor is, ha jól megy minden, akkor is, ha nehéz, nem érted, fáj, megbántottak vagy te voltál valakivel undok.

Mi az, ami megakadályoz, hogy felismerd Jézust a hétköznapijaidban? A sürgős dolgaidd, az ön-hittséged, az állandó önigazolásod, a kapkodó sietséged, a munkába temetkezésed, a fontos-sági sorrend elvétele? Nagyon elhangolódta? Ezért nem veszed az adást?

Így volt ez a két tanítvány is. Elhomályosult a látásuk, írja valamelyik bibliafordítás. Ezekről függetlenül melegedni kezdett a szívük, amikor hallgatták az Urat, és amikor elválni készült tőlük, marasztalták. „Maradj velem, mert mindjárt este van, /nő a sötét, ó, el ne hagyj, Uram! /Nincs senkim, és a vigaszt nem lelem, /gyámoltalannal, ó maradj velem!” Ez a dicséret jutott eszembe, amit gyermekkoromban gyakran énekeltünk.

Hányszor vagy te is ilyen gyámoltalan helyzetben? Bevallom, eddigi életemben én többször kerültem hasonló helyzetbe.

Mered-e megszólítani a melletted vándorló Urat, hogy maradjon melletted? Vagy te akarsz minden kérdésedre válaszolni, minden fájdalmadat, összekuszálódott gondjaidat megoldani? Jézus készségesen maradt a tanítványokkal. Ezt a segítő szándékát neked is felajánlja. A te életedbe is be akar térni. Veled is szeretne együtt vacsorálni! *Akarod-e?*

A tanítványok ott Emmauszban behívták, és asztalhoz ültették a kedves idegent. Jézus a szokásos módon „kezébe vette a kenyeret, hálát adott Istennek, tört a kenyérből, és a tanítványoknak adta, akiknek ebben a pillanatban megnyílt a szemük”. *Nálad mit kell tennie Jézusnak, hogy felismerd?*

Egyszer, nagy árvíz idején egy ember Istenhez fohászkodott, hogy mentse meg. Felmászott a tetőre, és várta az Urat. Jött egy mentőcsónak, felkiáltottak belőle, menjen le, szálljon be a csónakba. Emberünk nem ment. „Majd Isten megmenti.” Jött egy másik ember helikopterrel. Ereszkedett le a hágcsó. Ezt is elutasította, mondván, őt Isten fogja megmenteni. Emberünk belefulladt a vízbe. Fenn a mennyben kérdezi: Hol voltál, Uram, hiszen megígérted, hogy segítesz? „Ember”, válaszolt az Úr, „küldtem neked két segítséget is, egy csónakot és egy helikoptert. Elutasítottad.”

Nehogy így járjunk! Ott van melletted Isten álruhában, embertársaidban, rászoruló testvéredben, a gyermekeidben. Általuk akar neked segíteni! Észreveszed, meghallgatod, megfontolod a mondanivalójukat? Te is lehetsz embere egy rászorulónak.

Téged, minket, Isten embereit milyen jelünkről ismernek fel? Vannak olyan gesztusaink, mondataink, amelyek túlmutatnak rajtunk?

Hangolódj, hangolódjunk Isten hullámhosszára, hogy vegyük fentről az adást, és sugározzuk tovább!

Kálmán Márta, Budapest